

Ens ha arribat

Un sopar d'amics

Només dos dies després que Rubalcaba fos elegit secretari general del PSOE per molt pocs vots de diferència, va

convidar Rodríguez Zapatero i José Blanco a sopar a La Tasquita de Enfrente, a Madrid. Es tracta d'un establiment ex-

clusiu i molt de moda en el qual és molt difícil aconseguir taula i que és famós per la seva carta de xampans i caves.

Les persones que coneixen el restaurant afirmen que el preu mitjà per persona pot arribar als 150 euros.

Apunts

Lluís Martínez

Direcció

He d'aplaudir la senyora Irene Rigau perquè és una de les poques polítiques de l'Estat espanyol que, en comptes de voler canviar la llei d'educació de cap a peus –suposo que amb el ball de la sisena hora ja n'hi va haver prou–, s'ha posat a adoptar mesures pràctiques, com ara el reforç per reforçar la direcció dels centres públics.

No és que ara els centres siguin un camp que pugui, sinó que la direcció la porta una part del professorat que ha volgut assumir aquesta funció i que sovint ha estat triat pels seus col·legues, un cop demostrada la idoneïtat. En expirar el mandat de quatre anys, alguns demanen una pròrroga. D'altres es reintegren a les seves antigues funcions. Així és molt difícil prendre segons quines decisions.

Però totes les reformes, fins i tot les més ben intencionades, acaben per estavellar-se si no es fan en contacte amb la gent que les ha d'aplicar. Aquesta és una de les explicacions de per què la sisena hora no va acabar de funcionar.

La reforma de les direccions s'engega ja perquè serà un procés llarg. I que ningú no s'espera que el canvi estigui fet en un parell de cursos. Ja veuen que em resisteixo a utilitzar la paraula professional perquè les direccions que funcionen ara ja ho són en una gran majoria. És clar que hi ha directors que pleguen a les cinc en punt; però d'altres encara te'ls trobes al centre a les vuit del vespre i no els dol dedicar hores a millorar el clima escolar, encoratjar els mestres i establir complicitats amb els pares. Crec que són aquests els que la senyora Rigau pren com a model per al seu projecte de professionalització.

La col·leccionista

Un exercici de nostàlgia

Tinc debilitat pels nostàlgics. Ho confesso. M'hi sento agermanada encara que no els conegui de res. Rafel Nadal el conec molt poc. L'he saludat un parell de vegades, l'última a la cerimònia de lliurament del premi Ramon Llull que va guanyar –quina alegria!– l'Imma Monsó. Uns minuts abans que comencés la cerimònia, al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, el Rafel Nadal em va ensenyar de la seva Blackberry la coberta del seu llibre *Quan érem feliços*, guanyador de l'últim premi Nadal. Meravellosa i suggeridora coberta. Títol encara més inspirat. La

combinació –la nostàlgia que *Quan érem feliços* i la tendresa de la fotografia en blanc i negre dels petits germans Nadal– és perfecta, des del meu punt de vista. “Encara que no conegué de res la novel·la ni l'autor, me'l compraria segur”, li vaig dir a l'autor. I Nadal em va confessar la seva inseguretat: “Només espero que la novel·la transcendeixi la història particular de la meua família...” M'he begut la novel·la en una setmana sense por d'ennuegar-me. He de dir que si la novel·la fos només la història d'una família nombrosa a la Girona de postguerra, a mi també m'hauria interessat, però

no ho és. No és només això, ni de bon tros, Rafel. La novel·la guanyadora del premi Nadal és un enorme i dolç exercici de nostàlgia, una confessió d'amor a la ciutat de Girona, un exaltat homenatge als nostres grans –pares i avis– i, sobretot, un desig esforçat de

retratar –i per tant, evitar que es perdi– una manera de viure que ha desaparegut pràcticament del tot. També és –o ho ha estat per mi– una reconciliació amb un període històric que recordem com a gris, fred i negatiu però que, vés per on, tenia coses bones:

el tracte amable i familiar entre els veïns del barri, inclosos els botiguers, els metges, etcètera, la relació estreta de la gent amb el cicle de la natura a través de l'alimentació... On ha anat a parar tot això? Com diuen els Antònia Font: la vida està plena de finals. Nadal uneix les seves ànimes de periodista i d'escriptor, la voluntat de deixar testimoni escrit i la sensibilitat de l'escriptura. Sempre amb naturalitat, sense concessions a la xafarderia que la seva família pot suscitar però sense falsos pudors. Un agraïment personal per acabar: que Nadal mantingui el tracte de “baba” a les seves àvies, una paraula que a molts ens connecta directament amb els anys que érem feliços.

Sílvia Soler

Vuits i nous

L'atracció de la plaça Catalunya

Manuel Cuyàs

Fa vint anys que no ens veiem, diem de retrobar-nos, i on quedem de Barcelona? Primer proposem el bar de l'hotel Casa Fuster, allà als Jardins de Gràcia, però ho trobem massa obvi, massa com fa tothom i massa Woody Allen, i ens decidim pel Zurich de la plaça Catalunya, que com que encara és més obvi sembla més natural. Ella ha canviat, jo he canviat, i encara que el Zurich també ho ha fet perquè fa uns anys va ser objecte d'una reforma a fons, el bar sembla el mateix de sempre i els cambres també.

Quan ens ho hem dit gairebé tot, contemplem

pels vidres la plaça Catalunya. Què ho fa que tantes places amb anomenada siguin visualment decebedores? Recordin la Puerta del Sol, el Picadilly Circus o la Times Square. T'hi acostes perquè n'has sentit parlar, i un cop hi ets no acabes d'entendre per quin motiu se'n parla tant i corres a buscar paisatges urbans més amens i menys esventats.

Ens vam conèixer l'any 1992, durant els Jocs Olímpics. Aquell any i de llavors ençà Barcelona ha urbanitzat i tornat a urbanitzar molts quilòmetres de carrers i hectàrees de places públiques. De la plaça Catalunya, ròtula que uneix la ciutat vella amb l'Eixample, les millores de responsabilitat municipal han passat de llarg. El Corte Inglés va

calafatar el seu transatlàntic, l'Fnac van fer l'edifici que va fagocitar el Zurich on ens trobem vint anys després, i aquí s'han acabat no en direm les mi-

llores sinó els canvis.

Em sembla que el que passa és que la plaça de Catalunya és allò que grecs i llatins en deien un *omphalos*, un melic, un

centre gravitatori, una agulla imantada. Un lloc que crida la gent de manera irresistible, inevitable i fatal. Si els barcelonins i tot el país que *baixa* o *puja* a Barcelona ja conflueixen vulguin no vulguin a la plaça Catalunya amb la imatge disgraciosa que presenta, per quin motiu s'ha de caure en la redundància i el dispendi de fer-la més atractiva?

Quan sortim del Zurich, hi entren glopades de gent. La terrassa exterior, tot i el fred que pela, és plena de consumidors de cafès i tabac. A l'ombrívola Casa Fuster ens hauríem ensopit i hauríem exterioritzat una melancolia que aquest sol de febrer a la plaça Catalunya ens ha evitat.

ANTHONY GARNER